

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2022 r. w Warszawie

sprawy I. K.

z udziałem A. P. - (...) (płatnika składek)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania I. K. (ubezpieczonej)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 stycznia 2022 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż I. K. jako pracownik u płatnika składek (...) A. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 1 września 2021 roku,
2. zasądza od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz odwołującej I. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 353/22

UZASADNIENIE

I. K. w dniu 14 lutego 2022 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. nr (...), zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

I. naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 7, 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U z 2021 r., poz. 735, z późn. zm.), (zwanej dalej „Kpa”), poprzez nierozpatrzenie całości materiału dowodowego i niepodjęcie wszystkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy poprzez:

a) nieprzeprowadzenie dowodów z przesłuchania świadków, tj. W. P. (1) oraz M. M. (1) pomimo faktu, iż organ rentowy dysponował informacjami, iż wskazane osoby współpracowały z powódką i mogłyby potwierdzić wykonywanie pracy przez powódkę,

b) błędną ocenę materiału dowodowego i błędne uznanie dowodów z przesłuchania świadków: D. G. (1) oraz M. M. (2) poprzez przyjęcie, że fakt, iż nie widzieli oni powódki w trakcie pracy to powódka jej nie wykonywała podczas gdy byli

to pracownicy pracujący w innych godzinach i miejscu aniżeli powódka, a ponadto M. M. (2) kilkakrotnie kontaktował się z powódką w celu udzielenia przez nią informacji co do wykonywanej przez niego pracy,

c) pominięcie dokumentacji dotyczącej posiadanych przez powódkę kwalifikacji oraz doświadczenia a przez to błędne uznanie nieadekwatności ustalonego umową o pracę z dnia 1 września 2021 r. wynagrodzenia co do posiadanych kwalifikacji, poprzez nieprzeprowadzenie postępowania i nieuwzględnienie złożonych przez powódkę oraz Jej pracodawcę dokumentów potwierdzających staż pracy, kwalifikacje, doświadczenie i błędne uznanie, iż nie posiada ona kwalifikacji niezbędnych do otrzymywania wskazanego w umowie wynagrodzenia,

d) pominięcie innych, poza fakturami, dokumentów mogących świadczyć o wykonywaniu pracy przez powódkę, poprzez nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie innych poza fakturami dokumentów świadczących o wykonywaniu pracy przez powódkę, pomimo iż zarówno powódka jak i Jej pracodawca wskazywały, iż zakres obowiązków oraz faktycznie wykonywana przez Powódkę praca polegała na wykonywaniu szeregu innych czynności,

e) arbitralne i błędne ustalenie braku finansowej zdolności finansowej (...) (...) A. P. do zatrudnienia Powódki na ustalonych umową z dnia 1 września 2021 r. warunkach finansowych poprzez nieprzeprowadzenie postępowania w zakresie ustalenia sytuacji materialnej pracodawcy i jego możliwości finansowych oraz nieuwzględnienie faktu, iż zatrudnia dotychczas 6 pracowników + 1 kontrahent,

f) pominięcie dokumentacji medycznej dotyczącej ciąży powódki oraz faktu, że powódka podpisała w dniu 1 września 2021 r. umowę o pracę nie wiedząc o ciąży o której dowiedziała się w trzecim dniu od dnia zawarcia umowy o pracę, oraz pomimo faktu, iż nieobecność w pracy wynikała z pojawiającego się i ustalonego w październiku 2021 r. zagrożenia dla ciąży Powódki,

g) uznanie, iż zawarcie umowy o pracę w dniu 1 września 2021 r. nastąpiło w związku ze zbliżającym się macierzyństwem podczas gdy taka okoliczność nie wynika z materiału dowodowego a wręcz przeciwnie, wyłącznie z subiektywnego poglądu organu rentowego gdyż dokumenty dotyczące ciąży, pominięte przez organ rentowy, wskazują na niewiedzę powódki dotyczącą ciąży w dniu zawarcia umowy o pracę.

2) art. 7, 77 § 1 Kpa w zw. z art. 80 Kpa, poprzez nieprzeprowadzenie postępowania i oceny okoliczności spełnienia warunków do uznania, iż powódka podlega ubezpieczeniu w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez:

a) uznanie, że pracodawca nie potrzebował nowego pracownika biurowego (patrz Powódka) podczas gdy A. P. konsekwentnie od początku podtrzymywała, iż potrzebuje osoby do pracy, gdyż nie będzie mogła w całości skupić się na nowej formie działalności poprzez zawiązanie nowej spółki w zakresie rozwoju tych podmiotów,

b) całkowite pominięcie przez organ rentowy, iż poszukiwania pracownika oraz jego ewentualne zatrudnienie nie jest procesem błyskawicznym, gdyż ewentualnego przyszłego pracownika mogą np. wiązać inne zobowiązania, które nie pozwalają aby od razu podjął zatrudnienie u A. P., w szczególności biorąc pod uwagę, iż zagrożenie ciąży u Powódki pojawiło się w październiku 2021 r. a zatem do momentu wydania decyzji przez organ rentowy pracodawca miał niewiele ponad dwa miesiące na zatrudnienie i ubezpieczenie nowego pracownika podczas gdy wyłącznie pobieżna ocena kodeksu pracy wskazuje, iż przeszłego pracownika może wiązać m.in. miesięczny czy też trzymiesięczny okres wypowiedzenia umowy o pracę,

c) nieuwzględnienie przez organ rentowy, na podstawie doświadczenia życiowego, aby nowy pracownik w trakcie pierwszych dni zatrudnienia był w stanie w pełni wdrożyć się w obowiązująca w danej firmie pracę oraz aby miał tą samą wiedzę o procesach panujących w firmie, jaką posiada jej właściciel czy też pracownik z dłuższym stażem pracy,

d) uznanie, że strony umowy o pracę z dnia 1 września 2021 r. łączy nierozzerwalna umowa na okres 2,5 lat podczas gdy umowa ta zawiera dwutygodniowy okres wypowiedzenia,

e) uznanie, iż założenie (...) (...) A. P. w listopadzie 2020 r. oraz (...) Sp. z o.o., co miało miejsce na początku 2021 r. w pełni uzasadnia pogląd, iż A. P. miała wystarczająco dużo czasu aby rozwinąć działalność,

tych podmiotów a co za tym idzie jej zeznania w zakresie konieczności zatrudnienia powódki w celu rozwoju ww. podmiotów uznane zostały za niewiarygodne podczas gdy opierając się na doświadczeniu życiowym podmiot zaczynający działalność nie jest w stanie w ciągu kilku miesięcy rozwinąć tak działalności aby nie było potrzeby w tym zakresie dalej prowadzić działalności,

f) uznanie, iż nieobecność w pracy powódki z uwagi na ciężą będzie długotrwała, podczas gdy taka okoliczność w żaden sposób nie wynika z materiału dowodowego a jedynie z subiektywnego poglądu organu rentowego,

1) art. 10 Kpa w zw. z art. 81 Kpa, poprzez brak umożliwienia powódce przed wydaniem decyzji wypowiedzenia się co do zgromadzonego materiału dowodowego oraz złożenia wniosków dowodowych, które zostają wskazane dopiero w niniejszym odwołaniu,

2) art. 81 a Kpa, poprzez nierozstrzygnięcie wątpliwości dotyczących wykonywania przez Powódkę obowiązków pracowniczych na korzyść powódki i w związku z tym wydanie dla niej negatywnego rozstrzygnięcia pomimo braku jednoznacznych dowodów świadczących o niewykonywaniu przez powódkę obowiązków pracowniczych,

3) art. 107 § 3 Kpa, poprzez brak wskazania faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, celem ustalenia że powódka oraz A. P. nie zawarły w dniu 1 września 2021 r. ważnej umowy o pracę poprzez:

a) nierozpatrzenie części materiału dowodowego dostarczonego przez powódkę oraz jej pracodawcę a dotyczących doświadczenia oraz kwalifikacji,

b) pomimo braku jednoznacznego potwierdzenia złożonymi przez pracodawcę powódki dokumentami (5 faktur) uznania nieświadczania przez powódkę pracy poprzez nieuwzględnienie wyjaśnień w tym zakresie składanych w trakcie postępowania zarówno przez powódkę jak i Jej pracodawcę a także, iż świadek M. M. (2), kontaktował się z powódką w zakresie wykonywanych przez niego obowiązków oraz zarówno on jak i D. G. (1), pomimo, iż wykonywali pracę w innych godzinach i miejscu niż powódka, widzieli ją kilkukrotnie na miejscu, każdy niezależnie od siebie,

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 8 pkt 1 w zw. z art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2021 r., poz.423, z późn.zm.), (zwanej dalej „ustawą”), poprzez brak ich zastosowania i uznanie, iż powódka, z uwagi na niewykonywanie obowiązków pracowniczych, nie spełnia definicji pracownika a tym samym nie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu.

2) art. 83 § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U z 2020 r., poz. 1740, z późn., zm.), zwanej dalej „Kc” w zw. z art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r, Kodeks pracy (Dz. U z 2020 r., poz. 1320, z późn. zm.), (zwanej dalej „Kp”) poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i uznanie, iż umowa o pracę zawarta między powódką a A. P. jest nieważna.

W konkluzji odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, tj. zmianę ww. decyzji i uznanie, że powódka podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. Nadto odwołująca się wniosła o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania według norm przepisanych (odwołanie z dnia 14 lutego 2022 r. – k. 3-142).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosł o oddalenie odwołania i zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy wskazał, że analiza akt ubezpieczeń społecznych wykazała, że I. K. została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego od 01.09.2021 r. jako pracownik. Zgłoszenie do ubezpieczeń I. K. zostało przekazane do ZUS w dniu 06.09.2021 r. W dokumentach rozliczeniowych przekazanych za I. K., płatnik składek wykazała wymiar czasu pracy pełny etat i podstawy wymiaru składek: za 09/2021 r. w wysokości 6 900,00 zł, za 10/2021 r. - 460,00 zł, za 11/2021 r. - 00,00 zł. Od 04.10.2021 r. płatnik składek wykazuje przerwy w związku z orzeczoną niezdolnością do pracy I. K..

W toku postępowania organ rentowy ustalił, że I. K. została zatrudniona od 01.09.2021 r. na stanowisku asystentka biurowa i do jej obowiązków rzekomo należało rozliczanie faktur, zamawianie towarów, obsługa maila, organizowanie dokumentacji firmy, pozyskiwanie nowych klientów na polskim i zagranicznym rynku, tłumaczenie dokumentów, negocjacje, płatności oraz inne zadania administracyjne zlecane na bieżąco przez pracodawcę.

Organ rentowy przywołał art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 11 ust. 1 ustawy systemowej, art. 13 pkt 1 ustawy systemowej, art. 8 ust. 1 ww. ustawy oraz art. 22 § kodeksu pracy. Nadto organ rentowy wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 83 § 1 kodeksu cywilnego nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność umowy oznacza brak rzeczywistego zamiaru stron danej czynności prawnej wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich.

Zdaniem organu rentowego w niniejszej sprawie spisanie umowy o pracę pomiędzy I. K. i płatnikiem składek wykazuje cechy czynności prawnej pozornej. Strony podpisały umowę o pracę jednak złożone przez nie oświadczenia woli nie zmierzały do faktycznego nawiązania stosunku pracy polegającego na wzajemnych świadczeniach. Rzeczywistą wolą stron umowy o pracę zawartej w dniu 01.09.2021 r. nie była faktyczna realizacja stosunku pracy, a jedynie uprawdopodobnienie stosunku pracy i uzyskanie przez I. K. świadczeń z ubezpieczenia społecznego przysługujących pracownikom.

O powyższym, w ocenie organu rentowego, świadczą następujące okoliczności:

Na dowód wykonywania pracy przez I. K. płatnik składek przedłożyła 5 szt. faktur, na których przy pieczęcie firmowej widnieje podpis I. K.. A. P. podała, że zatrudnienie ubezpieczonej nastąpiło z uwagi na potrzebę przekazania wszystkich obowiązków związanych z firmą (...), natomiast ona w tym czasie miała rozwinąć nowo powstałą spółkę (...) Sp. z o.o. Powyższe wyjaśnienia nie zasługują na uwzględnienie. Z dokonanych ustaleń wynika, że I. K. po miesiącu od zgłoszenia do ubezpieczeń była niezdolna do pracy natomiast wszystkie obowiązki w (...) wykonuje osobiście A. P.. Należy też zauważyć, że pomimo iż A. P. w wyjaśnieniach podała osobę, która rzekomo ma wykonywać obowiązki I. K. w związku z jej niezdolnością do pracy, to do dnia wydania zaskarżonej decyzji osoba ta nie została zgłoszona do ubezpieczeń, co wskazuje że wyjaśnienia płatnika nie są wiarygodne i nie potwierdzają faktycznej potrzeby zatrudnienia ubezpieczonej.

Ponadto A. P. podała, że w związku z niezdolnością do pracy I. K. zmuszona była opóźnić plany związane z rozruszaniem nowej firmy (...) sp. z o.o. bowiem nie mogła pozwolić sobie na zaniechanie obowiązków związanych z firmą (...), co również potwierdza brak potrzeby zatrudnienia I. K.. Warto też zwrócić uwagę, że mimo że I. K. zaledwie po miesiącu od zgłoszenia do ubezpieczeń jest niezdolna do pracy, to A. P. nikogo nie zatrudniła nikogo na zastępstwo za I. K. i zarówno przed zatrudnieniem ubezpieczonej jak i podczas jej niezdolności do pracy sama wykonuje czynności należące do zakresu obowiązków ubezpieczonej.

Dodatkowo ZUS zauważył, że mimo, że ubezpieczona w zakresie czynności miała m.in. obsługę maila, to nie zachowała się korespondencja e-mail I. K. z pracodawcą czy klientami, która wskazywałaby na wykonywanie przez I. K. czynności wchodzących w zakres jej obowiązków pracowniczych. W sprawie zostało przedłożonych tylko 5 faktur, na których widnieje podpis I. K. jako osoby wystawiającej fakturę.

Organ rentowy podkreślił, że jak wskazały strony zakres obowiązków ubezpieczonej był szerszy niż tylko wystawianie faktur. Ubezpieczona miała też zamawiać towar, obsługiwać maila, pozyskiwać nowych klientów,

tłumaczyć dokumenty. W świetle powyższego złożenie podpisu na 5 fakturach nie jest adekwatne do ustalonego jej wynagrodzenia w wysokości 6900,00 zł. Odnosząc się do wynagrodzenia ustalonego ubezpieczonej organ rentowy zauważył, że płatnika nie było stać na wypłacenie takiego wynagrodzenia. Firma została zarejestrowana w listopadzie 2020 r. i z przedłożonej książki przychodów i rozchodów wynika, że w 2020 r. osiągnęła niewielki dochód, natomiast w 2021 r. znaczącą stratę. Przy uwzględnieniu powyższego wątpliwości budzi zatrudnienie pracownika od razu na okres 2 i pół roku, bez sprawdzenia jego umiejętności oraz ustalenie wynagrodzenia w kwocie 6 900,00 zł.

Nadto organ rentowy wskazał, że na podstawie przesłuchanych w toku postępowania przed organem rentowych świadków nie można uznać, że ubezpieczona faktycznie wykonywała obowiązki zgodnie z umową o pracę i w zakresie wskazanym przez płatnika składek. Świadcowie wskazani przez płatnika potwierdzili, że widzieli I. K. raz czy dwa razy w biurze. Widzieli jak I. K. raz parzyła kawę i raz siedziała przy komputerze z A. J. świadek nie był w stanie określić co robiła ubezpieczona. W tej sytuacji nie można wykluczyć, że I. K. mogła być obecna w biurze A. P., nie świadczy to jednak bezspornie o tym, że wykonywała pracę zgodnie z umową o pracę. Świadcowie nie byli w stanie wskazać czym zajmowała się ubezpieczona, a jeśli faktycznie miałyby przejąć obowiązki A. P., to zapewne zostaliby poinformowani, w których sprawach mają się z nią kontaktować. Znamiennym jest też to, że mimo iż do zakresu obowiązków ubezpieczonej należało m. in. zamawianie towarów, to jeden ze świadków zeznał, że w sprawie zamawiania materiałów cały czas kontaktował się z mężem A. W. (...).

Reasumując zdaniem organu rentowego uwzględniając wszystkie ww. okoliczności jak również wyszczególnione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji należy stwierdzić, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na uznanie, że I. K. świadczyła pracę w systemie pracowniczym. Umowa o pracę zawarta pomiędzy ubezpieczoną i płatnikiem składek była pozorna i w związku z tym nie rodziła obowiązku pracowniczego ubezpieczenia społecznego, a zatem nie może wywoływać skutku w postaci objęcia I. K. od września 2021 r. pracowniczym ubezpieczeniem społecznym. Ubezpieczona w rzeczywistości nie świadczyła pracy na rzecz płatnika w sposób stały, zorganizowany i podporządkowany kierowniczej roli pracodawcy, zaś zawarcie umowy o pracę i zgłoszenie jej do ubezpieczeń społecznych miało na celu jedynie uzyskanie przez nią ochrony prawnej związanej z pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, a w konsekwencji uzyskanie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Do ustalenia, czy doszło do nawiązania pomiędzy stronami stosunku pracy nie jest wystarczającym spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, takich jak zawarcie umowy o pracę, zgłoszenie do ubezpieczenia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.02.2013 r. sygn. akt: III AUa 1432/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20.01.2016 r. sygn. akt: III AUa 1293/15, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29.12.2015 r. sygn. akt: III AUa 646/15).

(odpowiedź na odwołanie z dnia 23 lutego 2022 r. – k. 143-145 a.s.).

Postanowieniem z dnia 1 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 461 § 2 k.p.c. w związku z art. 200 § 1⁴ k.p.c. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu do jej rozpoznania (postanowienie z dnia 1 marca 2022 r. – k. 147 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek A. P. od 12 listopada 2020 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. P.. Firma płatnika zajmuje się posadzkarstwem, tapetowaniem i oblicowywaniem ścian (PKD 43.33.Z) (wydruk z CEID – akta organu rentowego).

I. K. urodziła się (...) W dniu 27 kwietnia 2012 r. ukończyła (...) Liceum Ogólnokształcące w W. (świadcstwo ukończenia liceum ogólnokształcącego z dnia 27 kwietnia 2012 r., świadectwo dojrzałości z dnia 29 czerwca 2012 r.). Odwołująca ukończyła za granicą kurs z administracji biurowej wraz z praktykami biurowymi w hiszpańskiej firmie i pracowała m.in. na stanowisku asystentki biura pracowała w okresie od kwietnia 2014 do listopada 2016 r. w firmie (...), L. oraz od grudnia 2017 r. do maja 2018 r. w firmie (...), B. (CV – akta organu rentowego). Odwołująca posiada wieloletnie

doświadczenie w administracji biurowej, świadczyła również usługi księgowe. Zna język włoski, hiszpański i angielski. Posiada doświadczenie w pracy z kontrahentami, pracowała w firmie turystycznej w Hiszpanii, podpisywała umowy z klientami, reprezentowała firmę na targach, podpisywała umowy z nowymi pracownikami, zamawiała materiały, sprawdzała i nadzorowała pracę pracowników w hotelach. Pracowała również w hiszpańskich liniach lotniczych, gdzie przyjmowała pracowników, wystawiała oferty, brała udział w organizacji eventów, zajmowała się zamawianiem różnych materiałów do biura (zeznania I. K. – k. 222 a.s.).

A. P. założyła spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. (...), która w dniu 24 lutego 2021 r. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku, VI Wydział Gospodarczy KRS pod nr (...). Spółka prowadzi działalność związaną z wykonywaniem pozostałym robót budowlanych wykończeniowych (PKD 43,39,Z). Siedziba spółki znajduje się w M. przy ul. (...) (...). Prezesem zarządu jest A. P. (KRS spółki – akta organu rentowego).

A. P. szukała nowego pracownika do firmy (...), który przejąłby jej obowiązki, w związku z tym szukała osób z polecenia. A. P. planowała rozwinąć nowo powstałą spółkę. Siostra cioteczna A. P., poleciła jej do zatrudnienia I. K. (zeznania A. P. – protokół k. 224-225 a.s.).

I. K., na spotkaniu ze sąsiadami, dowiedziała się, że (...) szuka pracownika ze znajomością języków obcych. Ubezpieczona pracowała wówczas w innej firmie na podstawie zawartej umowy cywilnoprawnej, ale z powodu, że zdecydowała się na stały powrót do kraju od kilku miesięcy szukała lepszego i stabilniejszego stanowiska. Odwołująca zadzwoniła do A. P. i umówiły się na spotkanie. Po rozmowie, A. P. zadzwoniła do odwołującej, z informacją, że jest zainteresowana współpracą (zeznania I. K. – protokół k. 222 a.s.).

Dnia 1 września 2021 r. odwołująca zawarła umowę o pracę z (...) A. P. na czas określony od 1 września 2021 r. do 31 grudnia 2023 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku asystentki biura, za wynagrodzeniem 6 900,00 zł (umowa o pracę z dnia 1 września 2021 r. – akta organu rentowego). Przed przystąpieniem do pracy odwołująca została poddana badaniom lekarza medycyny pracy, który wydał orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy, a ponadto w dniu 1 września 2021 r. ubezpieczona przeszła szkolenie wstępne w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (orzeczenie lekarskie z dnia 30 sierpnia 2021 r. oraz karta szkolenia BHP – akta organu rentowego).

Odwołująca pracę wykonywała w biurze w M. przy ul. (...) (...), od poniedziałku do piątku w godzinach do 8.00-16.00. Podpisywała się na liście obecności. Wynagrodzenie otrzymywała gotówką. Jej przełożonym była A. P., która również wydawała odwołującej polecenia. Do zakresu obowiązków odwołującej należały zadania administracyjne, księgowe, w tym m.in. obsługa skrzynki pocztowej, wystawianie faktur, rozliczenie robót, zamawianie towarów, tłumaczenie umów z języka polskiego na język angielski, przygotowywanie zestawień projektów domów, które zakupił (...), wykonywanie wzorów dokumentacji podwykonawczej w języku angielskim i hiszpańskim, kontakt z pracownikami. W ramach czynności księgowych robiła przelewy na zlecenie A. P., wystawiała faktury, kontaktowała się e-mailowo z biurem księgowym. Odwołująca podczas pracy korzystała ze skrzynki pocztowej A. P., skąd wysyłała wiadomości e-mail, korzystała ze sprzętu i komputera swojej przełożonej. Ubezpieczona na polecenie swojego pracodawcy, podpisywała e-maile jako A. P. (lista obecności – akta organu rentowego; dokumentacja kadrowo-płacowa za wrzesień 2021 r. – k. 215 a.s.; kserokopia faktur wystawionych za wykonane usługi przez firmę, na których widnieje podpis I. K. z 1 września 2021 r., 23 września 2021 r., 1 października 2021 r. – 3 szt. – akta organu rentowego; zeznania I. K. – protokół k. 222-224 a.s.; zeznania A. P. – protokół k. 224-225 a.s. zeznania na piśmie M. M. (1) – k. 186-188; k. 189-191 a.s.; zeznania na piśmie W. P. (1) – k. 193-195 a.s.; k. 196-198 a.s.).

Firma (...) dzieli lokal z firmą (...). M. M. (1) pracował w firmie (...). M. M. (1) i W. P. (1) dzielili biuro z odwołującą. Podczas wykonywania obowiązków odwołująca w biurze miała kontakt z A. P., W. P. (2) i M. M. (1). Natomiast poza biurem kontaktowała się z pracownikami terenowymi, R. M. i D. G. (2). Dwukrotnie telefonicznie rozmawiała z M. R. (protokół z przesłuchania R. M. – akta organu rentowego; protokół z przesłuchania D. G. (1) – akta organu rentowego; zeznania I. K. – protokół k. 222-224 a.s.; zeznania A. P. – protokół k. 224-225 a.s.).

Od dnia 4 października 2021 r. odwołująca była niezdolna do pracy z powodu choroby w związku z ciążą. Początkowo dostała zwolnienie lekarskie na dwa tygodnie, następnie zlecono jej badania USG. W lewej komorze serca pojawiło się ognisko hipodensyjne, podejrzewano hipotrofię, był problem z łożyskiem, nie przenikały składniki odżywcze, płód nie przybierał na wadze. Odwołująca urodziło dziecko w dniu 10 marca 2022 r. (zeznania I. K. – k. 222 a.s.).

W czasie nieobecności I. K. płatnik składek nie zatrudnił pracownika na jej miejsce. A. P. przejęła obowiązki odwołującej (zeznania A. P. – k. 224 a.s.; zeznania na piśmie M. M. (1) – k. 186-188; k. 189-191 a.s.; zeznania na piśmie W. P. (1) – k. 193-195 a.s.; k. 196-198 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 9 listopada 2020 r. zawiadomił A. P. i I. K. o wszczęciu z urzędu postępowania wyjaśniającego w sprawie podlegania I. K. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz podstaw wymiaru składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek A. P. (...) od 1 września 2021 r. (zawiadomienie ZUS o wszczęciu postępowania z dnia 9 listopada 2021 r. – akta organu rentowego).

Decyzją z dnia 5 stycznia 2022 r. nr (...) organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 83 § 1 k.c. oraz art. 200 k.p. stwierdził, że I. K. jako pracownik u płatnika składek (...) A. P. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 1 września 2021 r. (decyzja z dnia 5 stycznia 2022 r. – akta organu rentowego).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o wymienione dokumenty oraz na podstawie pisemnych zeznań świadków W. P. (1) i M. M. (1) oraz stron: odwołującej I. K., a w imieniu zainteresowanej spółki prezes płatnika składek (...) A. P..

Dokumenty w zakresie, w jakim potwierdzają wynikające z nich okoliczności, zostały ocenione jako wiarygodne, tym bardziej, że ich treść koresponduje z tym na co wskazują osobowe środki dowodowe.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującej, która przekonująco i spójnie przedstawiła okoliczności, które doprowadziły do zawarcia w dniu 1 września 2021 r. umowy o pracę, a także zakres wykonywanych przez nią czynności.

Sąd dał wiarę pisemnym zeznaniom świadków W. P. (1) i M. M. (1), a także zeznaniom A. P., którzy potwierdzili, że I. K. świadczyła pracę na rzecz płatnika składek od 1 września 2021 r. i trwało to niecałe dwa miesiące, a także przedstawili okoliczności podjęcia zatrudnienia przez ubezpieczoną w ramach umowy o pracę i zakres wykonywanych przez nią prac. W ocenie Sądu zeznania wymienionych wyżej osób są wiarygodne, gdyż wzajemnie ze sobą korespondują, wspólnie tworzą jednolity, logiczny i nie budzący wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego obraz okoliczności sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie I. K. od decyzji organu rentowego z dnia 5 stycznia 2022 r. nr (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Sporne w rozpatrywanej sprawie było to, czy I. K. od dnia 1 września 2021 r. realizowała umowę o pracę u płatnika składek (...) A. P. i czy z tego tytułu powinna podlegać obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. Aby tę kwestię rozstrzygnąć należało dokonać szczegółowej wykładni przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2021r., poz. 423), zwanej dalej ustawą systemową. Art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. W myśl art. 13 pkt 1 ustawy systemowej następuje to od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania. O tym jednak, czy dany stosunek prawny łączący dwa podmioty może być uznany za stosunek pracy, rozstrzygają przepisy prawa pracy. Stosownie do treści definicji zawartej w art. 2 kodeksu pracy (tekst jedn. Dz.U. z 2019r., poz. 1040, dalej: k.p.) pracownikiem jest osoba zatrudniona między innymi na podstawie umowy o pracę. Użyty w powyższym przepisie

zwrot „zatrudniona” oznacza istnienie między pracownikiem a pracodawcą szczególnej więzi prawnej o charakterze zobowiązaniowym, tj. stosunku pracy. Istotą tegoż stosunku jest – w świetle art. 22 § 1 k.p. – uzewnętrznienie woli umawiających się stron, z których jedna deklaruje chęć wykonywania pracy określonego rodzaju w warunkach podporządkowania pracodawcy, natomiast druga – stworzenia stanowiska pracy i zapewnienia świadczenia pracy za wynagrodzeniem. Celem i zamiarem stron umowy o pracę winna być każdorazowo faktyczna realizacja treści stosunku pracy, przy czym oba te elementy wyznaczają: ze strony pracodawcy – realna potrzeba ekonomiczna i umiejętności pracownika, zaś ze strony pracownika – ekwiwalentność wynagrodzenia uzyskanego za pracę.

Dla stwierdzenia, czy zaistniały podstawy do objęcia pracownika ubezpieczeniem społecznym, w świetle powołanych przepisów, wymagane jest ustalenie, czy zatrudnienie miało charakter rzeczywisty i polegało na wykonywaniu pracy określonego rodzaju, na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, czyli w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy wskazywał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na uznanie, że I. K. świadczyła pracę w systemie pracowniczym. Zdaniem organu rentowego umowa o pracę zawarta pomiędzy ubezpieczoną i płatnikiem składek była pozorna i w związku z tym nie rodziła obowiązku pracowniczego ubezpieczenia społecznego, a zatem nie może wywoływać skutku w postaci objęcia I. K. od września 2021 r. pracowniczym ubezpieczeniem społecznym.

Z art. 83 § 1 k.c. wynika, że nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność umowy wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Przy czym należy odróżnić nieważność spowodowaną pozornością czynności prawnej od nieważności czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu jej treści, które z formalnego punktu widzenia nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez ustawę zakazane. Pojęcie obejścia prawa i pozorności są sobie znaczeniowo bliskie i niejednokrotnie pokrywają się. Ustalenie, czy umowa zmierza do obejścia prawa, czy jest pozorna wymaga poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1995r., I PZP 7/95, OSNAPiUS 18/95, poz. 227, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., I PKN 276/97, OSNAPiUS13/98, poz. 397). Czynność prawna może być również sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, przez które rozumie się na ogół obowiązujące w stosunkach między ludźmi reguły postępowania, które za podstawę mają uzasadnienie ocenne, a nie prawne. Odwołują się one do powszechnie uznawanych w całym społeczeństwie lub w danej grupie społecznej wartości i ocen właściwego, przyzwoitego, rzetelnego, lojalnego czy uczciwego zachowania. Zasady te obejmują nie tylko reguły moralne, lecz także obyczajowe (por. np. Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 240 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2008, s. 327).

W analizowanej sprawie, uwzględniając poczynione ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska organu rentowego. W oparciu o cytowane na wstępie przepisy, dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu wykonywania pracy zasadnicze znaczenie ma bowiem nie to, czy umowa o pracę została zawarta i czy jest ważna, ani również faktyczny cel zgłoszenia danej osoby do ubezpieczeń społecznych (jako nienaruszające art. 58 § 1 lub 2 k.c. albo 83 § 1 k.c.), lecz tylko to, czy strony umowy pozostawały w stosunku pracy (art. 8 ust. 1 u.s.u.s.). O tym zaś, czy strony istotnie w takim stosunku pozostawały i stosunek ten stanowi tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy (*essentialia negotii*), a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi wymagane jest zatem ustalenie, czy zatrudnienie miało charakter rzeczywisty i polegało na wykonywaniu odpłatnej pracy określonego rodzaju, na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wobec dokonanych w sprawie ustaleń nie można stwierdzić, że zgłoszenie I. K. do ubezpieczeń społecznych nosiło znamiona świadomego i zamierzonego działania, którego celem był uzyskanie

w sposób nieuprawniony świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W uzasadnieniu skarżonej decyzji nie ma argumentów, które można byłoby uznać za wystarczające do sformułowania takiego twierdzenia, tym bardziej, że umowa o pracę faktycznie była realizowana, co potwierdził zgromadzony materiał dowodowy. To oznacza, że o pozorności oświadczeń stron stosunku pracy nie może być mowy, tym bardziej, że zaistniały te elementy, na które wskazuje art. 22 § 1 k.p., a mianowicie praca była wykonywana odpłatnie, a także w miejscu i w czasie wskazanym przez pracodawcę oraz pod jego kierownictwem.

Dowodem potwierdzającym fakt wykonywania pracy przez ubezpieczoną są dokumenty, zeznania świadków oraz stron, które wskazują, że ubezpieczona wykonywała zadania, jakie zostały przypisane do powierzonego jej stanowiska pracy. Do zakresu obowiązków odwołującej należało przede wszystkim obsługa skrzynki pocztowej, wystawianie faktur, rozliczenie robót, zamawianie towarów, tłumaczenie umów z języka polskiego na język angielski, przygotowywanie zestawień projektów domów, które zakupił (...), wykonywanie wzorów dokumentacji podwykonawczej w języku angielskim i hiszpańskim, kontakt z pracownikami. W ramach czynności księgowych robiła przelewy na zlecenie A. P., kontaktowała się e-mailowo z biurem księgowym. Odwołująca podczas pracy korzystała ze skrzynki pocztowej A. P., skąd wysyłała wiadomości e-mail, korzystała ze sprzętu i komputera swojej przełożonej. Ubezpieczona na polecenie swojego pracodawcy, podpisywała e-maile jako A. P., zatem nie istnieją dowody na potwierdzenie faktu świadczenia przez odwołującą pracy na rzecz płatnika w tym zakresie, poza fakturami, które zostały podpisane przez I. K.. Przełożonym odwołującej była A. P., która sprawowała osobiście i bezpośrednio nadzór nad pracą ubezpieczonej i wydawała jej polecenia. Wskazać należy, że okoliczność zatrudniania pracownika wynikało z potrzeby przekazania wszystkich obowiązków związanych z firmą (...), natomiast A. P. zajmowała się nowo powstałą spółką. Odnosząc się do zarzutu organu rentowego dotyczącego wygórowanej wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej, wskazać należy, że zdaniem Sądu tego rodzaju okoliczność, jakie wynagrodzenie strony ustaliły, nie przesądza o ważności lub nieważności umowy o pracę, a jedynie może stanowić podstawę do zbadania przez organ rentowy prawidłowości ustalenia podstawy wymiaru składek. Zaskarżona decyzja wysokości podstawy wymiaru składek jednak nie dotyczy, bo przesądza o samym tylko niepodleganiu ubezpieczeniom przez I. K., Sąd nie zajmował się zatem szczegółowo tym zagadnieniem.

Sąd oceniając, że umowa nie była pozorna, wziął pod uwagę, że za taką nie można uznać umowy, która w rzeczywistości była wykonywana, tj. takiej, w ramach której pracownik faktycznie świadczy na rzecz pracodawcy pracę podporządkowaną. Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lutego 2001 r. (sygn. akt UK 244/00) wskazując, że o fikcyjności umowy o pracę świadczy zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego bez rzeczywistego wykonywania tej umowy. Dodatkowo, jak wynika z poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w innym wyroku z dnia 13 czerwca 2006 r. (sygn. akt II UK 202/05), nie jest istotne, czy strony zawierające umowę o pracę miały realny zamiar wzajemnego zobowiązania się przez pracownika do świadczenia pracy, a przez pracodawcę do zapewnienia pracy i wynagrodzenia za nią, lecz to, czy taki zamiar stron został w rzeczywistości zrealizowany.

Zaakcentować przy tym należy, że przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie uzależniają także skuteczności nawiązania stosunku pracowniczego od czasookresu trwania konkretnej umowy, od długości wcześniej przysługującej ochrony ubezpieczeniowej, czy też od stanu zdrowia pracownika. Z tego wynika, że nagle przerwanie relacji z pracodawcą bądź nieprzystąpienie do realizacji umowy o pracę w ustalonym czasie z powodu pogorszenia stanu zdrowia pracownika, nie może wpływać negatywnie na powstały stosunek ubezpieczenia społecznego i skutki z niego wynikające. Dla powstania wskazanych skutków konieczne jest bowiem skuteczne nawiązanie umowy o pracę. Skutku takiego nie rodzi zawarcie przez strony umowy o pracę bez woli jej realizacji, nawet jeżeli strony podejmują jakieś czynności, które mają na zewnątrz pozorować realizację umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2014r., III AUa 826/13). W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że I. K. była podporządkowana swojemu pracodawcy. Wykonywała pracę w miejscu przez niego wskazanym, a więc w biurze przy ul. (...) w M.. Odwołująca pracę wykonywała od poniedziałku do piątku w godzinach od 8.00-16.00.

Z tego też względu w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy uznać należy, że ziszczyły się przesłanki przewidziane w treści art. 22 § 1 k.p. Mimo okoliczności, że odwołująca w dniu podpisania umowy o pracę była w ciąży, należy wskazać, że nawet w przypadku, kiedy kobieta będąca w ciąży poszukuje ochrony ubezpieczeniowej, może dojść do nawiązania

ważnego stosunku pracy. Na przeszkodzie temu nie stoi nawet zaawansowana ciąża, jeśli stosunek pracy faktycznie jest realizowany. Wynika to z tego, że fakt ciąży nie przekreśla aktywności zawodowej. Również przepisy prawa nie zawierają żadnych ograniczeń w tym względzie i nie wskazują, w jakim czasie może dojść do nawiązania stosunku pracy, ani przez jaki okres powinny być opłacane składki na ubezpieczenia społeczne, by późniejsza wypłata świadczeń związanych z chorobą i macierzyństwem nie naruszała zasad solidaryzmu, równego traktowania ubezpieczonych, ochrony interesów i nie pokrzywdzenia innych ubezpieczonych oraz nieuszczipiania środków zgromadzonych w ramach ubezpieczenia. Sama chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jako motywacja do podjęcia zatrudnienia, nie świadczy więc o zamiarze obejścia prawa, podobnie jak i inne cele stawiane sobie przez osoby zawierające umowy o pracę, takie jak chociażby chęć uzyskania środków utrzymania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2013r., I UK 472/12; z dnia 11 września 2013r., II UK 36/13; także: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 marca 2017r., III AUa 1003/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 lutego 2017r., III AUa 1270/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 lipca 2018r., III AUa 297/18; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 maja 2018r., III AUa 858/17). Nawet zawarcie umowy o pracę wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie powoduje samo w sobie nieważności takiej czynności prawnej, jako mającej na celu obejście ustawy, czy też jej pozorności, o ile na jej podstawie praca w reżimie określonym w przepisie art. 22 § 1 k.p. faktycznie jest wykonywana. Innymi słowy, motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy założeniu rzeczywistego świadczenia pracy zgodnie z warunkami określonymi w w/w przepisie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 kwietnia 2018r., III AUa 141/18).

Powyższe przeczy zatem ustaleniom organu rentowego, że umowa o pracę z dnia 1 września 2020 r. została zawarta wyłącznie w celu obejścia ustawy i uzyskania korzyści z ubezpieczenia społecznego.

W związku z powyższym, nawet gdyby I. K. celowo zawarła umowę o pracę, aby uzyskać świadczenia w związku z chorobą i macierzyństwem, to nie czyni to tej umowy pozorną, gdyż była realizowana. Wbrew twierdzeniom organu rentowego Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, by doszło do naruszenia w rozważanym przypadku zasad współzycia społecznego. Co prawda po upływie nieco miesiąca pracy nastąpiła niezdolność odwołującej do pracy, ale i ta okoliczność nie świadczy o nieważności umowy o pracę, gdyż kobieta w ciąży – tak jak i ta, która w takim stanie nie pozostaje – ma prawo podjąć zatrudnienie i to nawet, jeśli wie o ciąży. Ponadto należy zaznaczyć, że ciąża może być też zaawansowana i nie stoi na przeszkodzie nawiązaniu stosunku pracy, jeśli faktycznie jest on realizowany. W takiej sytuacji nie ma podstaw, by z uwagi na stan, w jakim ubezpieczona się znajdowała, czynić zarzuty nawiązania nieważnego, bo pozornego stosunku pracy. Przepisy nie wskazują również przez jaki okres powinny być opłacane składki na ubezpieczenie społeczne, by późniejsza wypłata świadczeń związanych z chorobą i macierzyństwem nie naruszała zasad solidaryzmu, równego traktowania ubezpieczonych, ochrony interesów i nie pokrzywdzenia innych ubezpieczonych oraz nieuszczipiania środków zgromadzonych w ramach ubezpieczenia. W takiej sytuacji nie ma podstaw, by z uwagi na stan, w jakim ubezpieczona się znajdowała, czynić zarzuty nawiązania nieważnego, bo pozornego stosunku pracy. Jednocześnie płatnik składek nie zdecydował się zatrudnić nikogo na miejsce ubezpieczonej i A. P., zmuszona była opóźnić plany związane z rozwojem nowej firmy i powróciła do wcześniejszych obowiązków w firmie (...), co jest działaniem zrozumiałym.

Konkludując, w rozważanej sprawie ustalone przez Sąd okoliczności, które zostały omówione, nie wskazują, by działania stron były naganne oraz by stanowisko organu rentowego prowadzące do wydania zaskarżonej decyzji było zasadne. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że strony realizowały podpisaną umowę. O pozorności danej umowy decydują okoliczności wskazane w art. 83 § 1 k.c., które występować muszą w czasie składania przez strony oświadczeń woli. W judykaturze przyjmuje się, że wady oświadczenia woli dotyczące umowy o pracę, nawet powodujące nieważność, nie skutkują w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. W tych stosunkach prawną doniosłość ma jedynie zamiar obejścia prawa przez fikcyjne (pozorne) zawarcie umowy, czyli takie, które nie wiąże się ze świadczeniem pracy, a dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia następuje pod pozorem zatrudnienia. Jeżeli zatem po zawarciu umowy o pracę pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował, to nie można mówić o pozorności złożonych oświadczeń woli przy zawarciu umowy o pracę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r., I UK 32/05). Wskazana sytuacja miała miejsce w rozważanym przypadku, gdzie I. K.

faktycznie wykonywała pracę na rzecz (...) A. P. i z tego względu zarzut pozorności zawartej umowy o pracę jest bezpodstawny.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne i zaprezentowaną argumentację, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, że I. K. jako pracownik u płatnika składek (...) A. P. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 1 września 2021 r., o czym orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku.

Zgodnie z odpowiedzialnością stron za wynik procesu zawartą w art. 98 k.p.c., Sąd obciążył kosztami zastępstwa procesowego organ rentowy w punkcie 2. wydanego orzeczenia. Odwołująca I. K. została uznana za osobę wygrywającą proces, a co za tym idzie należało na jej rzecz zasądzić od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. kwotę 180,00 złotych w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).